

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Игващият бунт

2

Продължаваме публикацията на брошурата на „Невидимия комитет“, изследваща корените и посоките на новия бунт.

Свобода, не на расизма

3

Френските анархисти срещу депортирането на ромите от правителството на Саркози.

Константинов: нашата революция

7

Георги Константинов в „Дискусионна трибуна“ за пътищата и целите на анархистката борба.

Неонацизмът в България

9

Анализ на засилващите се прояви на родните кафяви ризи и гащи и опитите за отпор.

Газа: най-големият затвор на открито

10

Репортаж от посещението на известната правозащитничка Фелиция Лангер в София.

ТЕМА НА БРОЯ: НЕЛЕГАЛНИ ХОРА НЯМА!

На кого пречат?

ИСКАМЕ РАБОТА,
НЕ 300 ЕВРО ПОДКУП!

САРКОЗИ ЛЕГИТИМИРА
РАСИЗМА В ЕВРОПА

»»»» на страница 3

КОЙ ОТВЪРЗА ПОПА?

Наглостта на чернокапците и лицемерието на държавата

„Религията се добира до току-що пробудения ум на детето, възпитава го по нерационални начини, приспособява го към погрешни методи и го оставя обезоръжено срещу разума, възбудено против точността. Атенатата, който Догмата се стреми да извърши против детето-човек днес, тя е извършвала в течение на много векове против детето-човечество.“

Себастиан Фор

На 24 септември Българската православна църква организира литийно шествие в центъра на София, в което участваха няколко хиляди души, голямата част от които докарани с автобуси от провинцията. Целта на мероприятиято беше да се изиска от дър-

жавата да въведе задължително вероучение – от предучилищната подготовка до 12-ти клас. Това представление може да се приеме като част от засилката се напоследък тенденция от една страна БПЦ да показва неадекватност на съвременността, граничеща с безумие, а от друга – държавниците с активната подкрепа на медиите да занимават общественото внимание с неща, нямащи нищо общо с обективните проблеми.

Църква и държава си взаимодестват от хилядолетия в стремежа си да затъпяват и контролират хората, като в съвременна България това съешаване има особено вулгарен привкус, предвид трудно осно-

» » » продължава на страница 4

УЛОВЕНО В МРЕЖАТА

Сит на гладния не вярва

или защо открадналият кокошка винаги е „мръсен крадец“, а обраният милиони става „уважаван господин“

Докога ще се хващаме на играта с „изкупителните жертви“ и ще чакаме своя ред да понесем нечия чужда „вина“? Днес „те“, утре може да сме „ние“. Защо умни млади хора вярват в колективната вина на цели народи или социални групи?

Ако някога „престъплението“ на евреите (първите жертви по списък от времето на нацисткия геноцид) е било най-вече, че, получавайки граждански права, успешно се еманципират от затворените общности, включват се в обществата и се справят, това на циганите в момента е обратното. „Престъплението“ е бедност, скрита зад „престъплението“ различност. Докато се приковава погледът на „тълпата“ в различieto, не се отчита приликата и е по-трудно за отделния гражданин, притежаващ и колективно мислене, да се асоциира с другия.

Отнесени към днешната гата, гумите „за грешките си християнинът плаща сам, а за грешките на

– Бедните трябва да се облагат.
– Именно. Така хората ще имат стимул да стават богати.

един евреин плащат всички евреи“ на убитото от нацистите момиченце Ане Франк са актуални.

Ще се отърве ли „бялата“ богата „Европа“ и нейният елит от натрапчивата си, но подсигурана от реален капитал и защитена от въоръжени до зъби армии, идея за превъзходство, рефлектираща върху по-слабите при всеки неуспех или несигурност за властта?!

Ако съдим по политиката на Саркози и последова-

телите му във Франция и извън нея – не.

Ако съдим по предразсъжденията на български и цигански едни към други също ще е трудно. Приликата между тукашната ситуация и тази във Франция обаче е привидна. Причината е, че ние не сме част от „белия свят“. Принципът е прост: колкото по-дебел е портфейлът ти, толкова по-бял ставаш. На мястото на депортираните днес мургави български граждани утре ще са белите такива: неравностойни по платежоспособност на европейските си „съграждани“. Следва да си зададем въпроса „престъпление ли е бедността?!“ Ако отговорът е „да“, то в България генерално вече сме „криминален“ контингент, макар с по-„леко“ „провинение“ от други. Първо се почва с „тежките“ „престъпници“, по ред исторически и социални наслагвания на проблеми, те са ромите, следват останалите. И това е така, дори да не ви се вярва, дори да не се

» » » продължава на страница 3

ИДВАЩИЯТ БУНТ

» » » продължава от миналия брой

Безизходицата на настоящето, наблюдавана отвсякъде, е отричана навсякъде. Никога толкова много психолози, социолози и литератори (без да говорим за пелтеците от окаяната журналистика) не са били използвани така интензивно, всеки със своя специализиран жаргон, на който най-вече липсва заключението. Достатъчно е да се вслушаме в песните на епохата, на синигерчетата на „новата френска песен“, в която гребната буржоазия излива своите гущевни терзания, или в декларираната от политиките беззъба и безкръвна „война срещу мафията“, за да ни накарат да повярваме, че „мирното съвместно съществуване“ между тях скоро ще престане и че „решението на проблемите ни“ е близко.

Тази поредица от статии е подписана от един въображаем колектив „във Франция“. Нейните редактори не са авторите ѝ. Те се задоволиха само да внесат малко ред в общите места и проблеми на епохата, в това, което се мърмори около масите в кафенетата и бистрата, в домашните компании или зад затворените врати на спалните. Те само са фиксирали необходимите истини, тези, чието непризнаване пълни психиатричните болници и погледите на тълпата с мъка и безнадеждност. Те са само летописци и хронисти на узрялата ситуация. Това е привилегията да живеят в радикалните обстоятелства, чиято безпогрешност ги води логично към **революцията**. Достатъчно е само да се изрече онова, което имаме пред очите си, и да не се отклоняваме от **заключението**.

ПЪРВИЯТ КРЪГ: „АЗ СЪМ ТОВА, КОЕТО СЪМ“.

„Аз съм това, което съм“. Това е последният принос на маркетинга в света, последният стадий на рекламната еволюция. Тя е отишла толкова напред в призивите си „да бъдем различни, да бъдем самите себе си“ и да пием кока-кола. Концепциите за „Аза“, развивани в течение на десетилетия, стигнаха до чистата тавтология: Аз = Аз. Проблемите му, с които ни занимават? Той тича върху подвижната пътека пред едно огледало в него-

вия гимнастически клуб, а тя се връща от работа със своята кола „Смарт“. Дали ще се срещнат?

„Аз съм това, което съм“. Моето тяло ми принадлежи. Аз съм аз, ти си ти. Колко дълбоко! Това е масовата персонализация. Индивидуализация на всички условия – на живот, на труд, на нещастия. Една всепроникваща шизофрения. И завладяващата ни депресия. Атомизирането ни на елементарни параноидни частици. И истеризирането на контактите. Колкото повече искам да бъда Аз, толкова повече чувствам празнотата. Изразявайки се, аз пресъхвам. Колкото повече тичам след себе си, толкова повече се изморявам. Аз гържа, ти гържиш, ние гържим нашето Аз като една досагна сергия. Ние сме се превърнали в търговски пътници на самите себе си – това е странната търговия с индивидуалността ни, която накрая заприличва на ампутация. Ние се разрушаваме с помощта на една повече или по-малко замаскирана глупост. В очакване, аз търся себе си и намирам моя блог, моя апартамент, последния вик на модната глупост, семейните или гъзови истории и протезите, които са ми нужни в моя свят, за да удържам своето Аз. Ако „обществото“ не бе станало тази окончателна абстракция, то би приело очертанията на екзистенциални патерици, които ми се подават, за да си позволя да се влача още, натоварен с множеството зависимости, които договориха срещу цената на своята самоличност. Инвалидът е техният модел на гражданина на бъдещето. Не случайно асоциациите, които го експлоатират, искат понастоящем за него един „доход за оцеляване“.

Повсеместната повеля „да бъдеш някой“ поддържа патологичното състояние, което прави това общество необходимо. Повелята да бъдеш силен произвежда слабостта, чрез която то се поддържа до степен, при която всичко приема терапевтичен аспект, дори това да работиш или да обичаш. Всички тези „Как си?“, които си разменяме непрекъснато, са имитация на загриженост като измерването на температура, което си назначаваме един другиму в това общество от пациенти. Социалното общуване днес се изгражда от хи-

ляди малки ниши, от хиляди малки огнища, където се топим. Където сме по-добре, отколкото на студа отвън. Където всичко е фалш, понеже всичко е само претекст да се срещем. Където нищо не може да се случи, защото сме заети с това да зъзнем заедно. Това общество скоро ще се гържи само на устрема на всички свои социални атоми към едно илюзорно оздравяване. То е като една централа, чиито турбини се въртят от една гигантска река от сълзи, готова във всеки момент да се разлее.

„Аз съм това, което съм“. Никога господството не е намирало по-малко подозрителен лозунг. Поддържането на Аза в едно постоянно полуразстроено състояние, в една хронична полунемоощ е най-строгата пазената тайна на днешния обществен ред. Слабият, депресиран, самокритичен, виртуален Аз е по същество онзи безкрайно приспособяващ се субект, който се нуждае от едно производство, базирано върху обновяване, ускорена амортизация на технологичните, постоянния хаос на социалните норми и всеобщо огъване. Азът е едновременно най-хищният консуматор и – парадоксално – най-производителният „Аз“, който се нахвърля с растяща енергия и жажда върху най-гребните проекти, за да се върне след това към своето първоначално състояние на амеба.

Тогава „Какво съм Аз“? Обливан от детството си с потоци мляко, миризми, звуци, истории, идеи, привързаности, пресметливости, субстанции, жестове, впечатления, погледи, песни и плюскане. Какво съм Аз? Обвързан от всички страни с месторождение или местожителство, със страдания, предци, приятели, любови, събития, езици, спомени, от всякакви неща, които очевидно НЕ СА АЗ. Всичко, което ме привързва към света, всички връзки, които ме формират, всички сили, които ме изплъват, не могат да изтъкват самоличността, която ме подтиква да размахвам като знаме. Това може да стори само едно оригинално, социално, живо съществуване, от което на моменти, на едно или друго място, ще се появи това съществуване, което казва „аз“.

Нашето чувство на неустойчивост е резултат от научната вяра в посто-

яността на „Аза“ и от безгрижието, с което се отнасяме към това, което го формира. Може свят да ни се завие, когато видим върху един небостъргач в Шанхай кацнала същата тази „мъдрост“: „Аз съм това, което съм“. Западът напредва повсеместно с Троянския кон на тази убийствена антиномия между Аза и света, между индивида и групата, между привързаността и свободата. Свободата не е жестът, с който унищожаваме своите привързаности, а практическата способност да въздействаме върху тях, да ни подтикнат към дела, да ги заздравим или отстраним. Семейството съществува като такова – тоест като един аг – само за онзи, който отказва да отстрани отслабващите му механизми или не знае как да го направи. Свободата **да се изтържем** винаги е била фантомът на свободата. Не можем да се освободим от оковите на нещо, без в същото време да изгубим онова, върху което бихме могли да упражним силите си.

Следователно, „Аз съм това, което съм“, не е една обикновена измама или рекламна кампания, а една **военна** операция, един боен вик, насочен срещу всичко, което свързва съществата, против всеки, който циркулира неразлично, срещу всичко, което ги сближава невидимо, всичко, което е бариера срещу пълното отчаяние, против всичко, поради което ние съществуваме и поради което светът все още не е заприличал на една магистрала, на един дисниленд, на една менажерия или на един от новите градове: чиста досада, без страсти, добре подредено празно и залегено пространство, през което могат да преминат само дамгосаните със затворнически номера върху раираните рубашки, автомобилните молекули и „идеалните стоки“.

Франция не е отечеството на успокоителните, раят на антидепресантите, Меката на неврозите, без да бъде едновременно европейски първенец в почасовото (нормираното) производство. Болестта, умората, депресията могат да се възприемат като индивидуални симптоми на това, от което трябва да се излекуваме. Те работят за поддържането на съществуващия ред, за моето омекомено приспособяване към идиотските

му норми и за модернизиранието на патериците ми. Те маскират избраните от мен, зalezващи опортюнизъм, конформизъм, производителност, конкурентоспособност и всичко, което трябва да изпратим в гробищата на миналото. „Трябва да знаем да се променяме, нали?“ Но моите слабости, взети като факти, могат също да доведат до разпад на хипотезата за Аза. Тогава те се превръщат в актове на съпротива в започналата война. Те стават център на енергията и на бунта срещу всичко, което заговорничи, за да ни „нормализира“ и ампутира. **Не Азът у нас е в криза, а матрицата, която искат да отпечатат върху ни**. Искат да ни превърнат в ограничени, добре изолирани, класирани, класифицирани, кастрирани и преброени – накратко: контролирани и контролируеми „Азове“, докато ние сме творци сред творците, оригинали сред себеподобните ни, жива плът, от която е изтъкана плътта на света.

Противно на това, което ни повтарят от детството, интелигентността не е в това да се приспособяваш (а ако това е интелигентност, то тя е тази на роба). Нашата неприспособимост и нашата умора са проблеми на гледната точка на онези, които искат да ни ги наложат. Те сочат по-скоро една отпавна точка за обединението ни за едно необичайно съучастничество. Те ни задължават да видим един госта по-разпокъсан, но безкрайно по-споделен пейзаж, отколкото всички фантасмагории, които това общество поддържа за своя сметка.

Ние не сме депресираны, **ние сме в стачка**. За този, който отказва да бъде управляван, „депресията“ не е състояние, а едно преминаване, едно сбогуване, една стъпка в посока на откъсването ни от политиката. От тук нататък няма друго помирение/усмиряване, освен медикаментозно или полицейското. Именно затова обществото не се страхува да обуе „ританките“ на своите прекалено живи деца, да ги направи зависими от фармацевтиката и да претендира, че от три години е открило „смущаващи симптоми в поведението им“. Защото вече навсякъде се пропуква хипотезата на „Аза“.

НЕВИДИМИЯТ КОМИТЕТ
(Следва)

Сит на гладния не вярва

» » » проължава от страница 1

промени нищо от утре, то е точно така.

Нацизмът е направен така, че да „пасва“ на всеки при икономическа и социална криза.

Къде са в България сегашните свободни граждани, подобни на онези някога, които в апогея на Хитлер и войната, се противопоставят на депортирането на евреите?! Няма ги. Че как? Хуманитарното понятие „обща култура“ направо изчезва, нивото на образование спада, а нищетата расте. Фактори, които не стимулират човешката.

Същото е при циганите, нашите още по-окаяни братя. Гонени отвсякъде роби и скитници, мнозинството от циганите бяха „довършени“ от процесите в т. нар. „социализъм“ и „прехода“ към „демокрация“. Масово те стигнаха до абсолютния праг на бедността (ходят голи и боси, ядат боклуци, живеят с болести и умират млади, колко стари цигани сте виждали?!). Да, според клишето мнозина раждат „по 10 деца“. Е, така е било и в Средновековието, инстинкт за оце-

ляване – току виж едно се справи.

Етнизирайки проблема, обществото ни бяга от факта, че днес, до нас, съществува крайна мизерия. Наблягайки на различността като проблем за решаване, бягаме от същинската проблематика. Различното е точно това, че едни тънат в отвратителен лукс, а други нямат къде да се изкъпят. Не знам кой е по-грозен – въшливият клошар или изтупаната мацка в джипа до него?!

Лошите ефекти от нищетата върху личните качества, поведение и морал при ромите, както и при нас белите българи, са много. Докато спрягаме „циганите“ като „проблем“ номер едно, малко по малко етническите българи се доближават до социалния статус на изпадналите роми. Обедняват, изпростяват, трупат агресия, пари за образование няма. Мирогледът и стремежите се свеждат до егостичен минимум или показна пищност: да имаш сателитна чиния, нищо, че живееш в съборетина. Да караш скъпа кола, докато едва смогваш със сметките за парното.

Изключително странна става и логиката, по която се гравират проблемите. Как може някой да смята, че личната му мизерия идва от по-бедните от него?

Просто ми се струва, че за хората, които обичат да казват, че „платят тока на циганите“ или, че „те“ живеят „на техен“ гръб, ромите са най-малкият проблем.

Ако искат да се справят с неугачите си май е разумно да се насочат другаде. Например към тези, довели и ромите до това състояние – властимащите и погрешните им политики.

Дали осъзнаването, че проблемът не са ТЕ, а многото степени на неравенство, ще накара мнозина да се замислят колко по-зле са много от циганите от самите тях, а не, че „ТЕ живеят на техен гръб“?! Защо въобще има хора, които живеят толкова окаяно? И дали социалните паразити не са едни значително по-чистички и уредени хора?!

При такъв социален проблем омразата намира благоприятна почва. Отдавна между българи и цигани има взаимно недоверие и дистанция. Загръжките са неприятни, но поносими, щом са в „обичайните“ норми.

Тук е моментът да си дадем сметка, че целенасоченото реабилитиране на дискриминационни политики не е предразсъдък. Омразата като идеология не е „загръжка“. Неонацистките призови и шествия не са „дистанция“.

Помнете, че нацизмът, дискриминацията, расизмът са ненаситна „ламя“, хранеща се с живи хора и вие сте следващите. Допускането на един прецедент е опасно. Мислехме, че светът каза „Никога вече“ след Холокоста, но явно паметта е по-кратка, когато мизерията настъпва. Създадените предпоставки за отпадане на слабите от системата и криминализирането на бедността се прикриват, а ако се генерализира още веднъж като се етнизират проблемът, отбягването на неудобния въпрос е затвърдено. Реалността е, че отпадат цели групи като по-слаби. Българите потенциално сме една от тези групи.

Завиден начин на „борба с бедността“ практикуват европейски политики. Напомня на опит за централизиране на бедните в „зони“.

Какво ли мисли „белият човек от Запада“ за тукашните междуетнически гъргъзи, превърнали се във взаимна омраза – „нека си се избият там“?!

Цялата тази „идея“ вчера беше формулирана буквално: „По време на участието си в българската телевизия БТВ посланикът [на Франция] добави, че, който иска да се установи за повече от три месеца в разнообразната по население европейска държава, трябва да има средства за съществуване и ако ги няма, той би следвало да напусне страната. Това според него се отнася както за българите във Франция, така и за французите в България“.

Никои не може да бъде сигурен дали утрешният ден няма да го направи „циганин“. Застраховани народи няма, а неонацизмът, национализмът, всичко, разделящо хората, доказват, че са удобен начин за изпълнение на плана. Виждаме как законите важат само за силните – тези с парите. И ако това, подплатено с илюзията, че утре ще заживеем „като бели хора“ и ще бъдем милионери, не е заробване, то кое е?! •

bulgaria.indymedia.org

СОЛИДАРНИ СРЕЩУ РЕПРЕСИТЕ НА ДЪРЖАВАТА

Свободно движение, не на расизма!

призив на Федерацията на анархистите във Франция

Омразата, разбудена от държавата, накрая убива в тишината

Федерацията на анархистите отхвърля названието на държавната ксенофобия, използвани при описването на тези събития, достойни за най-мрачните мигове от историята на човечеството; ако това беше така, само румънските (и българските) поданици щяха да бъдат жертва на издевателствата на управляващите и на тяхната полиция. Обаче и бохемите, граждани на нашата република – голяма раздавачка на поучения относно човешките права – са обект на същото ожесточение, което ще рече, че нещата не опират до националността. Касае се по-скоро за един действителен расизъм, вкоренен както в едно уседнало (заседнало) от хилядолетия общество, на което чергарите (номадите) вдъхват един въображаем страх, така и в държавните политики, независими от техния политически цвят, за които пътешествениците без оте-

чество и граници са хора втора категория, обект на по-силен контрол от този върху „нормалните“ граждани, задължени да носят бележник за циркулиране, който се заверява от жандармерията, с откъсан достъп до съвестни „къмпинги“, за да могат по-лесно да бъдат пълдени от лагерите, които не отговарят на нормите – шумни и опасни, – в които са били принудени да се настанят от немайкъде. От тази гледна точка нарочването на ромските популации или бохемите за изкупителна жертва посред лятното вцепенение произтича от същата логика, която предшестваше някога позромите и доведе циганите до лагерите на смъртта – до такава степен, че чак възмути и някои депутати от управляващото мнозинство във Франция. Прекършването на класовата солидарност винаги е била любимата игра на властта. Колкото и да е груб, уви, този метод е особено ефикасен за канализирането на яростта на жертвите на класовата война, както свиде-

телства един сондаж, публикуван от в. Фигаро (реакционен и десен още от времето на Комуната) на 27 август. При всички положения, зрелището на полицейските ескадрони, нападащи и пребиващи всеки, чак до най-слабите, през 2010 г. е същото както през декември 2002 г., когато министърът на вътрешните работи (същият Саркози) затваряше неудобния концлагер за чужденци в Сангат (край Париж), както и през септември 2009 г., когато министърът на националната идентичност (!) (министерство, измислено от същия Саркози и неговите стратегии) нареждаше евакуирането на джунгалата в Кале (приютяваща емигрантите преди премиването им отвъд Ла Манша), а логиката, която преобладава при всичките тези човешки трагедии, е една и съща: да се асистира на капиталистическата система в желанието ѝ да контролира миграционните потоци единствено и само в интерес на своите печалби, да изгонва непродуктивните бедни от рег-

ките места, където биха могли да бъдат по-малко мизерстващи. В този смисъл разобличаването на политиката на румънското, българското и френското правителство, без тя да се съпостави с капиталистическата експлоатация, е меко казано половинчато; позоваването на Конституцията като щит за слабите произтича от наивността и смесването на една манифестация за солидарност с всички емигранти и честването на 140-тата годишнина на една република, основана от политически персонал, към който са принадлежали всички палачи на Комуната, грабил чрез колонизацията природните и човешките ресурси на страните от Африка и Азия, наредил стрелбата срещу стачници и изпратил работническата класа в двете най-големи кланици на Историята, се равнява на манипулация. Ето защо Федерацията на анархистите призовава за участие в манифестациите и митингите в многобройни градове на страната от наши-

те собствени позиции: свободно циркулиране, свободно настаняване навсякъде по планетата, не на държавния расизъм, да на международната солидарност между експлоатираните. •

У нас, на 18 септември, между 13 и 14 часа пред Посолството на Франция в България (ул. Оборище 29, София) се провежда протестен митинг, в който български граждани от ромски произход от цялата страна и подкрепящи ги етнически българи се противопоставиха на продължаващата практика на изгонване на роми от България и Румъния от територията на Франция. В протеста взеха участие между 150 и 200 души, които издигнаха транспаранти „Всички ние сме роми“, „Бедни = Престъпници? Не на депортациите!“ и „Нелегални хора няма!“

В пощенската кутия на посолството беше оставено писмо до президента на Франция Никола Саркози, в което се настоява страната незабавно да прекрати практиката на изгонване на граждани на Европейския съюз, избирани да бъдат експулсирани поради етническата си принадлежност. •

НОВИНИ

Другият 11 септември

Днес, когато се каже „11 септември“, хората правят асоциация с атаките в САЩ, но има и друг „11 септември“, много позловещ и по-черен – този от 1973 година. Тогава не са отвлечени няколко самолета, бутнати няколко сгради и убити няколко хиляди души. Тогава е отвлечена цяла една страна, а убитите през годините на терора са десетки хиляди. Терорът на фашисткия преврат, извършен на 11 септември 1973 в Чили от Пиночет.

Макар медиите и политиците да се опитват всячески да потулят този „11 септември“ за сметка на другия, хората помнят – особено в Чили. Тази година хиляди излизат по улиците, за да напомнят, че фашизмът не е загинал заедно с края на Втората световна война. Той продължава да бъде толериран и подкрепян от множество „леви“ и десни политици, „демократизатори“, военни, попове и всякакви други изроди. Не става въпрос само за примери от близкото минало като Чили на Пиночет и Испания на Франко. Дори и днес съществува една откровено фашистка държава – Иран.

В Чили тази година са били извършени 221 ареста във връзка с протестите срещу годишнината от военния преврат. 85 от арестите са в столицата Сантяго. Съобщава се и за трима ранени полицаи, по които е стреляно. •

armed.blogspot.com

17-годишно момче ограби банка и гару парите

В град Ню Джързи, САЩ, младеж на 17 години ограбва банка и след това дарява парите на фондация за борба с венерическите болести.

В сряда сутринта младежът става и казва на сестра си, че му писнало да бъде безучастен към мъките на хората и отива да помогне. Сестра му решава, че е отишъл в кухнята за бедни на 4 преки от дома им, но младежът се отпра-

КОЙ ОТВЪРЗА ПОПА?

Наглостта на чернокапците и лицемерието на държавата

» » продължава от страница 1

римия факт, че голяма част от висшия клир, подобно на политическия и икономическия ни „елит“ са интимно свързани с бившата Държавна сигурност. Затова не е за учудване, че чернокапците биват четкани от всички политически играчи, дори и от претендираща за някаква опозиционност Първанов. Държавата дори заема страна и се намесва във вътрешните боричкания на конкурентните църковни групировки. Вкусът на Борисов и някои от министрите му към първосигнален популизъм, неизменна част от която е показната религиозност, допълнително нахъсва престарелия Максим и компания, израз на което беше демонстрацията в София.

Дори да оставим настрана факта, че задължителното религиозно обучение е противоконституционно, остава недоумението от наглостта на БПЦ да изисква зомбирането на подрастващите и осигуряването на работа за безполезните богослови да стават

за сметка на ганькоплатците. Никои не пречи на църквата да пропагандира и вербува, освен това без съмнение тя има финансовия ресурс да го прави за своя сметка – БПЦ е вероятно най-големият собственик в страната с активи за няколко милиарда, солидни приходи от търговия и даване под наем на имоти, продажба на свещи и собствени марки, свидетелства за кръщенета и венчавки, такси за извършване на обреди и т. н. – необлагаемо с данъци. Срещу тези привилегии единственото, с което църквата се опитва да се осмисли като институция пред обществото, е формалното участие в държавническите церемонии, с което им придава известна средновековна помпозност и псевдоисторическа легитимност. Само с парите от луксозните часовници и автомобили на медийната звезда на БПЦ – пловдивският митрополит Николай – биха могли да се подържат няколко неделни училища и приюта за бедни. Подобен тип дейност обаче явно не влиза в плановете на нашен-

ските попове, вероятно защото все пак съзнават колко кухи са претенциите им да бъдат представители на 85% от населението. Достатъчно показателно за това е, че само около 3000 деца са изучавали християнство след въвеждането на религията като свободно избираем предмет в училищата преди няколко години. Родителите очевидно не желаят децата им да бъдат облъчвани с допотопните суеверия и догми, представяни от религиозните труженици като извор на морал и духовност. Същевременно шесторно повече деца от смесените региони са били пратени да изучават ислям – факт, наг който биха могли да се замислят националистическите групички, възторжено подкрепящи попълзновенията на свещениците към образователната система. При тази очевидна липса на обществена подкрепа, църквата естествено се обръща към изпитаното през вековете средство – държавната принуда.

Систематичната разруха, на която е подложено об-

разованието от десетилетия насам, го е върнала почти до нивата от 19-ти век. Внасянето на допълнителна доза пропаганда, мистифицизиращ и безсмислен разделение между учащите могат само да довършат процеса. Самото повдигане на въпроса по същество не е нищо повече от поредния популистски трик, с който да се създават изкуствени казуси и безсмислен медиен шум. Ако пък скъпите ни управници са наистина загрижени за морала и бъдещето на българските деца, най-доброто, което могат да направят, е да насочат борбата си с неплащането на данъци и осигуровки към най-мащабния нарушител в това отношение – църквата. Събраните пари биха могли да се използват за обезпечаване на една работеща образователна система, която да подготвя качествено и адекватно учащите за живота и пазара на труда, вместо да произвежда полуграмотни и неквалифицирани, но затова пък религиозно заблудени младежи. •

Филип

СОЦИАЛИСТИЧЕСКИ РЕАЛИЗЪМ

БСП иска скъпи билети в София

„Или цената на билета ще се увеличи, или няма да има градски транспорт“

Това е заявил Георги Кадиев, общински съветник от БСП, на заседанието на СОС при обсъждането на точката „осигуряване на финансиране за „Център за градска мобилност“ ЕООД, чрез сключване на договор за кредит с Европейската банка за възстановяване и развитие.“

Простичко казано, общината търси заем, за да спасява градския транспорт, докаран до фалит заради постоянното „източване“ и некадърно управление, а пък „социалната“ БСП в лицето на Кадиев му е намерила леснината с формулата „за какво ни е заем, бий брашнения чувал“, тоест да се вземат парите от хората, ползващи градски транспорт.

Това не е първото подобно изявление на Кадиев. Нароченият от журналистите за „ново лице“ на БСП беше човекът предложил неплащането на сметките към Топлофикация да се криминализира... Същият нагъл другар искаше да вкара в затвора няколкостотин хиляди от най-бедните граждани на София,

на които държавата десетократно вдигна цените за отопление в рамките на броени години и дори им забрани да се „откачат“, докато не ѝ платят безумните сметки на бандитското кралство на което и самият Кадиев е участвал.

Трябва ли изобщо да се учудваме, че не му дреме за бедните? На последните кметски избори в София, Кадиев беше кандидат за кмет и загуби катастро-

фално, въпреки, че неговият патрон Р.Овч. заяви тогава, че всъщност бил спечелил, защото БСП-то било взело пет гласа повече от предходните избори... По време на кампанията Кадиев каза, че не иска повече БСП да бъде смятана за „партия на бедните“, а за партия на „успелите“.

„Успелият“ другар говори глупости, защото БСП никога не е била партия на бедните и те не гласуват за нея, но с това за „успелите“

сме съгласни – БСП е партията на всички мръсници, „нагушили“ се от „прехода“, организиран от самата нея – политическо лице на мафията и гарант за грабежа над народа.

Билетчето най-вероятно няма да бъде увеличено. Провокацията на гребно от страна на БСП, с които обаче записаха нова черна точка в Тефтера, от който един ден всички сметки ще бъдат уредени. •

bezlogo.com

НОВИНИ

вя към магазин за играчки, откъдето купува реалистично изглеждащ пистолет с топчета. След това боядисва оранжевите части в черно и влиза в банка в съседния квартал. След около 5 минути крадецът излиза с около 40 000 долара и бързо изтича до най-близкия офис на благотворителната организация, където съвсем спокойно гарява парите и дори подписва документ.

След като прави дарението М. Дж. се предава в полицията и на разпита обяснява всичко – тъй като до навършването на пълнолетие му остават 12 дни, той все още попада в обхвата на по-леките наказания за непълнолетни. Полицията получава документа за дарението и няма хабер какво да предприеме – откраднатите пари са застраховани, а шефът на банката не желае да повдигне обвинение, като отрича, че момчето е крадецът. Шефът на банката очевидно лъже заради доброто дело на младежа, защото на камерата ясно се вижда неговото лице. Началникът на банковия клон обаче убедено продължава да твърди: „Тази камера е повредена и това не е той. аз видях човека и съм съгласен, че си приличат, но не е този младеж“.

• teenproblem.net

Британците посрещнаха папата с протести

Протестиращите, сред които немаше представители на религиозни групи, а правозащитници, актьори, писатели и журналисти, се събраха в 13:30 местно време в Хайд Парк, където в събота вечер под открито небе папата отслужи голяма литургия.

Демонстрантите заклеймиха политиката на Ватикана за забрана на разпространението на презервативи, пропагандата на религиозното обучение като замяна на светското, забраната на абортите, отхвърлянето на сексуалните малцинства и прикриването на многочислените случаи на педофилия сред католическите свещеници, които потревоха света в последно време.

• www.protest-the-pope.org.uk

УЛОВЕНО В МРЕЖАТА

Напред! Науката е грънци!

Отново е 15 септември. Едни от най-ярките ми спомени във връзка с този ден са суматохата покрай букетите за „госпожите“, лисването на канче с вода по стълбите и песента „Върви, народе възроде-ни“ в чест на започващата учебна година. Дали защото съм от Пловдив, където почти всички пеят „Напред! Науката е слънци“, или защото, когато си на шест-седемгодишна възраст, доста често ставаш жертва на погли слухови илюзии (например: Трендафил Канемска и Рамбо Силек), тогава ми се струваше доста логично и същевременно забавно да пея заедно с другите начумерени второкласници „Напред! Науката е грънци!“ вместо „... Науката е слънце!“ Разбира се, имаше и други също толкова остроумни импровизации в контекста на същата песен, които бяха популярни, например „Науката е слънце, която във **ушите** грей“, вместо „във душите“, но грънциите определено бяха част от моя любим петнадесетосептемвришки репертоар.

Сега разбирам, че явно началото на една учебна

година и науката могат да бъдат забавни и по друг начин.

По време на откриването на учебната година в Тракийския университет президентът г-н Първанов е заявил „*Категорично не приемам виждането, съгласно което на науката и образованието да се гледа като на някаква тежест, като бреме за бюджета и средствата за висше образование обикновено са на остатъчен принцип*“. Дотук още не е много ясно кое е смешното, ще каже някой. Истински забавното идва на следващия ден, когато се появява новината, че бившата министърка г-жа Емилия Масларова ще бъде доцент в същия университет. В първия момент си помислих, че може би е станала някаква грешка или объркване в имената. Г-жа Масларова в момента е обвинена в присвояване в особено големи размери, така че сигурно университетът не би рискувал да навреди на репутацията си или на каквото друго ценно нещо там му е останало... Но не би: „*Масларова няма присъда и може да заеме доцентското място*“ е обяснението

от университета. Спете спокойно, деца.

Алексей Петров не беше ли и той доцент в университет? И ако не се лъжа, той също в момента все още е само обвинен и няма присъда? Ако е така, значи той теоретично също може да продължи да изнася лекции. Колко му е да бъде уредена една видеоконферентна връзка от ареста.

Но нека не бъдем късопаметни и да погледнем и назад: науката в България се радва и на грузи „блестящи“ интервенции, които тепърва ще носят богати плодове. Една от тях е например създаването на Пернишкия университет, което беше подкрепено както от президента, така и от премиера, но не и от разумни доводи. Освен това българските ученици, спечелили куп медали от тазгодишните международни олимпиади по информатика, физика, химия и биология, бяха наградени с грамоти. А да имаш грамота е гот и е престиж, така че нека да не се оплакват. Освен това гвама са получили лаптопи, а останалите – фотоапарат. Ще си щракат снимки и после

ще ги гледат всички заедно на лаптопите на гвамата.

Ако трябва да бъде сериозен, съм доста галече от мисълта, че България в момента би могла да инвестира кой-знае колко много в наука или образование. Както се вижда, пари май няма за почти нищо, а и като гледам икономическия устрем, с който свистим по непостроените писти на Формула 1, ще трябва да отложим Нобеловите награди с някоя и друга година. Има обаче немалко възможности науката и интересът към нея да бъдат подпомогнати с минимални средства на различни нива – като се започне от най-малките бъдещи учени и интелектуалци и се стигне до тези, на които им предстои да решат накъде да поеме животът им (виж например кратката информация, която съм давал преди за детския университет и проекта „*Vrűskenschlagen*“). Но защо да се прави всичко толкова сложно, като човек може да спокойно открива учебни години, да реже ленти и да вика „Напред!“ и там каквото друго му дойде? •

• yavorvalachkov.blogspot.com
Явор Яльков

УЛОВЕНО В МРЕЖАТА

Хем убиваш, хем печелиш

пък и съвсем легално и загължително гори

От изследването, което направих във Facebook, се оказа, че много българи подкрепят присъствието на български войници в Афганистан.

Един дори пише: *Хората там имат нужда от тях. Ако не са нашите, местните ще паднат отново под потисничеството на талибаните, а те са некултурни и егоистични диваци. Ние с пушуните и таджиките имаме родствени връзки, мисля, че е редно да защитим нашите братя. На война винаги има ранени, абе, както казват американците, „Freedom is not free“ (Свободата не е безплатна, б. ред.).*

А? Я пак? Този разбира ли нещо? Не, имам предвид той дали съзнава какво говори, или му се отразяват много американските филми? Това момче явно много ще го харесат „Сивите вълци“ с тяхната доктрина за пантюркизъм. Един добър начин да изкараш пари е да се биеш в Афганистан, осъществявайки по този начин договора, който има България със САЩ, т. е. страната ни да дава евтини войници, кои-

то са готови да умрат за по-малко долари. И американските войници са готови, но за повече плащане.

Друг читател казва: *Американците – „освободители“? Глупости!!! Когато те „освободят“ Афганистан, ще дойдат други да ги освободят от американците. А нашите момчета, те просто отиват там за пари. Малцина ги интересува каква е всъщност ролята им в цялата схема. Те просто живеят на рба, за да могат после да осигурят семействата си и да живеят достойно. Афганистан, Ирак, Иран, Босна... – какво значение има, стига да се плаща... Тъжно...*

Не бих могъл да го кажа по-добре. Тъжното е фактът, че за пари няма проблем да се убива когото и да било. Да се водят чужди войни. Да се умира вместо някой друг. Да пазиш летища вместо някой друг и т. н.

Още по-тъжно е, че мнението на хората така е обработено, че голяма част вярват в искрената мисия на НАТО да освобождава

Афганистан от каквото и да е било. Един вид нашите войници трябва да бъдат избивани, защото така е правилно и това искат нашите съюзници.

Нека кажем колко ще плати правителството, но не на войниците, а на оръжейните корпорации, като „Юроконтер“ и „Аления“ – 257 млн. лева. Малко ли изглеждат? Това са пари, които отиват за въоръжаване, за убиване на жители на друга страна и явно малко хора имат против. Все пак убиваните ще бъдат гадни ислямисти. Най-пошлото е голямата реклама на всичко това – да си професионален войник, да ходиш на мисии и да стреляш като в Counter Strike. На всичкото отгоре ще вземеш и пари. Кеф!

Като освободим Афганистан, какво ще правим? Ще си ходим от страната и ще се върнем да си копаем градините. САЩ ще разположат повече бази, по-големи оръдия, повече местни войски и ще вземат ресурсите на Афганистан, колкото ги има. Ние ще сме си тук и тъкмо ще сме изхарчили ос-

татъка от парите, които сме получили за убийството на няколко талибана. Предлагам самият Аню Ангелов да замине и да се бие за свободата на Афганистан, вместо войниците от българските градове и села. Да видим колко им пука на управляващите от всичко това. През 2009 г. казаха, че няма да пращат още войници, а какво стана?

Все повече чужди войски напускат Афганистан. Холандия и Великобритания категорично отказват да пратят нови войници. Защо го правят? Защото не им пука за войните на САЩ. И на нас също не би трябвало да ни пука.

Един войник от армията в Афганистан получава средно 200 долара. Талибаните плащат повече от 400. Предлагам, щом е за пари, да се присъединим към армията на талибаните – оферта, която вероятно ще се сблъска с вътрешния глас, който ще ни подскаже: „май не се сражаваме на правилната страна, а?“ •

• [Руслан Траг ruslantrud.wordpress.com](http://ruslantrud.wordpress.com)

Константинов: нашата революция

Драги приятели,

това което наблюдаваме сред нас не е конфликт, а идейна дискусия, чието ниво, ако продължим така, ще става все по-високо и това ме радва искрено. Защото ние сме или искаме да бъдем **идейна организация**, тоест организация на **апостоли**, чиято задача (ще поясня по-долу защо) е разпространението на идеите на анархизма сред масите и подпомагането им да се организират за извършване на социалния преврат или трансформацията на днешното общество в анархокомунистическо.

Относно принципите на анархизма

В предишно писмо бях казал, че те са своего рода аксиоми в анархистическата теория. Очевидно това се нуждае от пояснение, за което този път ще си послужи с пример от математиката: аксиомите на една теория представляват дефиниции на основни нейни понятия, които дават точно и пълно описание на съотношенията и връзките между тези понятия. В общи линии аксиомите са като теореми с разликата, че не се доказват, а се разглеждат като погрязващи се или като първоначални общоприети схващания, необходими за доказване на теоремите в тази теория. За целта аксиомите се приемат по презумпция за верни и служат като първоначална база за извеждането на други гедуктивни истини/теореми. Математиката не би могла да се развива без наличието на аксиоми, защото доказателствата на която и да е нейна теорема/твърдение трябва да стъпват върху нещо, вече прието за истина. Те са основата, на която се базира цялата математика.

Към съвкупността от аксиоми се предявяват определени изисквания, като това да не са противоречиви една на друга; употребените в тях понятия да са еднозначно дефинирани; ако две или повече от тях представляват различен изказ на едно и също твърдение, едната аксиома е достатъчна за доказване на другите като теореми и т. н.

В нашия случай ролята на такава съвкупност от аксиоми играят **принципите на анархизма**. Тяхното място е в преамбюла на програмата, която е или би трябвало да бъде концен-

трация на нашата теория, съдържаща:

- критичен анализ и отрицание на днешното общество;

- разкриване на неговите „тежки тенденции“ и доказателството, че те водят към обществото, чиято структура и функциониране е изложена в позитивната част на програмата.

Пример за една относително добре структурирана програма е „Манифестът“ на Карл Маркс и Фридрих Енгелс. Бедата е там, че аксиомите им не струват нищо, особено главната, че

диктатура + етатизация = социализъм (в първата му фаза).

Ето защо принципите или аксиомите са от изключителна важност при изграждането на една теория и като следствие – на една програма. Затова не бива да говорим недомисля от рода на: „Декларацията не е програмен документ, тя е текст за обща култура. Програмата трябва да е нещо съвсем друго или поне аз така виждам нещата“ (Весов).

В конструкцията, доказателствата и проверката на нашите твърдения („аксиоми“ и „теореми“) съществена роля играят социалноикономическите и политическите изследвания на днешното общество, историческият опит, извлечен от **класовите** или **социалните борби** и революционната практика на масите във върховите моменти на кризите на обществото на **капитализма** и на неговата политическа организация – **държавата**.

След това скучно и досадно, съкратено изложение на определението на анархистическите принципи и тяхната роля в изграждането на нашата теория и програми, ще премина към някои от засегнатите проблеми в продължението на дискусията от 20 септември 2010 г.

Църквата

няма да забраним, но ще конфискуваме имотите ѝ, ще я лишим от субсидии и ще премахнем привилегиите, паразитизма и експлоатацията, практикувани от нейния клир. С други думи, ако става дума за Христовата религия, ще върнем поповете и верующите във времето на първоначалното християнство. Това може да им се отрази благотворно.

Но, ако все пак в бъдещото общество след из-

Дали гражданската война ще бъде контрареволюция, или революция зависи от това кой ще победи в нея.

вестен повече или по-малко продължителен период, продължи да има верующи, това ще означава, че това общество не е нашето.

Аз говоря за цел на нашата организация

Тя е **лостът**, а **опорната точка е теорията/програмата**. Анархокомунистическата революция е революция на **масите и обществото**, към което се стремим, е възможно само като резултат от **масовата** и **съзнателна борба** и участие първоначално на **мнозинството**, а после на всички в решаването на обществените проблеми.

Раните зарасват трудно, но зависи с какво се лекуват.

Ние можем само да помогнем на масите (на „низшите“ класи по Оруел) да се образуват и организират за постигането на тази **извънсторическа цел**. Другото би означавало да се провъзгласим за „авангард“ или „елит“, който ще води и ръководи деградираните, лениви, робски и т. н. тълпи в Обетованата земя.

Аз не ца **такъв „анархизъм“** и ще се боря на живот и смърт и срещу него.

За гражданската война

Аз говоря за **ескалация на класовата борба**, в която **гражданската война е последното стъпало**. Дали ще се стигне до него е въпрос не на тактика, а на **достигнатата степен на съзряване на днешното общество за социалната революция** (вижте проблема в сборника статии за **роботронната революция** като нейна основа) и **на дълбочината на кризата на системата на капитализма** и неговата **държавна организация**, при

това съзряване и криза в **световни мащаби**.

А дали гражданската война ще бъде **контрареволюция**, или **революция** зависи от това **кой ще победи в нея**. Освен това „хората“ не трябва да се разглеждат статично, а в развитие, което не е нито праволинейно, нито равномерно.

Въпросът за **„малцинството на привържениците на днешното социално статукво“** и **„мнозинството на неговите противници“** не е статистически – те се изменят динамично под влияние на много фактори и тук е необходим постоянен динамичен многофакторен анализ на **съотношението и състоянието на класовите сили**.

Добре е да не забравяме, че „нищожното малцинство на реалните врагове на бъдещата анархореволюция“ отдавна са започнали своята **превантивна контрареволюция**, която водят на всички фронтове, и мисля, че съвсем не са **бълхи в юргана за подценяване**.

За съжаление досегашният исторически опит сочи, че гражданската война е била постоянен спътник на социалните революции и това също не трябва да забравяме, нито да се отдаваме на мирни Маниловски мечтания за победа с „прецизни точкови удари“. Не ще и дума, че е желателно в ескалацията на класовата борба да не стигаме до последното ѝ стъпало, но това не зависи само от нас – в „шахматната игра“ има противник, който местни фигури си в отговор на всеки наш ход и иска да спечели партията на всяка цена, защото в **избора между властта и богатството** от една страна или **смъртта** от друга, той винаги е предпочитал **смъртта**. Особено, когато тя не е неговата, а на **наемниците му** и на бедните „конформистки низши класи“, които са се одързостили да посегнат към привилегированя му господарски статут и са поускали да го принудят да си вади хляба и да живее като тях.

Що се отнася до между-етническите конфликти, не трябва да забравяме, че **„етносите“** също са **класови**, при това 99% от нашенските етноси (цигани и турци) принадлежат на „низшите“ и бедни класи и ако не можем да ги организираме на класова основа и да ги обвърнем срещу „чорбаджиите, султаните и заптиетата“ (както към това се стремял още подстриганият дякон Левски)

и да насочим недоволството им срещу патриотарите (националисти, нацисти или болшевици), които са неделима част или са самата господстваща класа на експлоататорите, това ще означава само, **че ние не сме дорасли за решението на задачата, която сме си поставили**.

Вярно е, че раните от една гражданска война зарасват трудно, но зависи с какво се лекуват.

„Социалната революция трябва да решава **градивни социални въпроси**“ – да, но ние не строим на „празно място“! **Градежът се прещества от разрушението на старата сграда** и от **почистването на терена**.

На разбойниците, които също са класово структурирани, и на гребниците престъпници не трябва да гледаме като фарисея на митаря. Те са социален продукт и жертва на „легалния свят“. В затворите или въвн от тях, си заслужава да се положат усилия за спечелването им за каузата на революцията. (Тук не говоря за така наречената организирана престъпност или за мафията. Тя е организирана и поддържана като **пета власт** за специални цели от държавата, която е истинската **организирана престъпност**. В сравнение с легалните властващи гангстери „водачите на престъпните групировки“ приличат на дечица от църковен хор, които държавниците, полицаите и съдиите използват, затварят или отстрелват при „висша държавническа необходимост“ и целесъобразност“. Дребните гангстерчета или хората от долните етажи на мафията също могат да бъдат спечелени на наша страна, срещу своите „капо“ и „капоги тутти капи“, ако имаме революционна организация, която заслужава името си!)

Универсалната, трансконтинентална социална революция

Не е и **навярно няма да бъде еднократен акт** („В един и същи ден“), **колкото и да се глобализират кризите на транснационалния капитал и неговата империя**. Нелепо е, да си я представяме като „щурм на Зимния дворец“ или „атака на една крепост“. Тя ще обхване цяла ера на революциите, която ще замени ерата на **контрареволюциите** от ХХ век. Точно срещу тази революция се е образувал **многостранныят „свещен съюз“**

» » » продължава на страница 7

Константинов: нашата революция

» » продължава от страница 6

на господарите и техните слуги. Точно затова се издават антитерористични закони и оръзват елементарни права и свободи на плембса. Точно затова сме революционни интернационалисти и този принцип ни задължава да работим не само за създаването в противовес на братски съюз на народите, за който говорил и писал още Ботев, но и за изграждане върху основата на общите идеи и цели, на стратегическата необходимост, взаимопомощта и солидарността, на една интернационална революционна организация, чиято секция да бъдем.

Никои не отрича трудността на колосалната задача, но отказът от решението ѝ ще означава свличането ни до нивото на Джугашвили-Сталин с неговата „теория за построяването на социализма в една отделна страна“, на Тодор Живков – „в едно отделно село (Правец) или на Чаушеску – „в едно отделно семейство“ – неговото с Елена и известния печален завършек на всички тези злополучни експерименти. Разбира се, това не значи, че трябва да се откажем от революционната акция в случай на благоприятна ситуация у нас и да скръстим ненужни ръце на празни гърди, заменяйки интернационалното революционно действие с национално анархистическо бездействие. Но в случай на малко вероятната победа на българската социална революция, трябва да сме наясно, че ако не хвърлим всичките си сили за разпалване на световния революционен пожар и ако той не се разгори, можем да считаме съдбата на нашето предприятие или мероприятията за предпрешена.

За анархореволюцията и анархообществото

Мисля, че няма по-подходящо словосъчетание и по-точно изразяване на целта и същността чрез понятията *анархокомунистическа революция*, чийто резултат е *анархокомунистическото общество*. Само че предлагам проблема за *комунизма да включим в програмата на нашата лектория, защото бележките ми рискуват да се превърнат в брошура*. Тук само ще отбележа, че **анархията и комунизмът са в неделимо единство – свободата и равенството се обусла-**

вят взаимно и едното не може да съществува без другото. Тезите за комунизма идват от XIX век, както и тези за анархията, но точно днешните и утвърдени технологии правят абсолютно осъществим комунистическия девиз, формулиран още от граф Анри дьо Сен-Симон (1760-1825 г.): *от всеки според възможностите, на всеки според нуждите*. Тези технологии създават за пръв път и възможността едновременно, затъпяващ и принудителен човешки труд да се превърне от наемно робство или обществено задължение в *доброволен и свободен творчески труд*. За сега поне не виждам как и къде може „да ни хвърли свободната творческа инициатива“ отвъд тази перспектива?

Алтернативата на нашето общество е една модерна, почиваща на „научни“ основи Световна Римска империя с работи вместо пролетарии и патрици, полицаи, лакеи, проститутки, лумпени и „излишни“ човешки същества от порядъка на 10 до 90% от населението на отделните континенти, спрямо които вече учени и философи обмислят приложението на „окончателното решение“ на Хитлер или „прочистването на асоциалните елементи“ с помощта на инквизиционно-екзекутивната система на ленинско-сталинския ГУЛАГ. Ако създадем революционната организация за въвличане на масите във всевъзможните **дисперсирани преки акции**, съобразно една **анти-Клаузевиц стратегия и тактика**, ще можем да спечелим *войната за бъдещето на човешкия род*.

Накратко за „низшите“ класи и за социалната база на анархокомунистическата революция

Накратко, защото проблемът за социалната стратификация в съвременното общество е сложен и слабо проучен, особено в еволюиращата перспектива на извършващата се в наше време научно-технологична или *роботронна революция* (от работи и електроника).

Нашият приятел Ш. говори за ежедневните доказателства за това, че не всички от бедните не са имали късмет, че поне половината от тях не искат да се самообразоват, че са робби по гуша (?) и са физиологически деградирани, че стават стачкоизменници,

Анархията и комунизмът са в неделимо единство. Свободата и равенството се обуславят взаимно.

че мечтаят да се „уредят“, че мнозина от бедните класи просто си заслужават мизерията и бленуват единствено за някой „добър господар“.

Това сигурно е вярно в много случаи, но работата е там, че *бляновете им са неосъществими, че е невъзможно да се „уредят“, че дори няма да бъде възможно да станат стачкоизменници, защото изобщо няма да има работа, даже и ако са се самообразовали. Днешната система с нейните пазарни ценности ги прави „излишни“!*

Да си припомним, че и крепостните селяни са си търсили „добри“ господари, крале и царе, докато не са се превърнали в... *жакерия!*

Що се отнася до социалната база на нашата анархистическа революция,

такава каквато я вижда Ш., съставена от фермери, не-реализирани се представители на „средната класа“ (които са или бьдещи работници, или, което е най-вероятно – „войници от резервната армия на безработните“), една много малка част от промишлените работници, евентуално немалък контингент от техническата интелигенция, разочаровани от системата, ще видят „светлина в тунела“ именно чрез нас... дори Хаджиев е смятал за допустимо съществуването на „трудова частни собственици“...

Казано е: за умрелите – или нищо, или само хубави неща, затова не би трябвало да говоря за Хаджията (с псевдоними „Агров“, бидейки агроном по образование и „Г. Балкански“), но не мога да не споделя с младите приятели, че с него сме работили заедно 13 години в емиграция. Ще подчертая, че той беше завършен опортюнист и конформист, което съм му казвал публично многократно.

Х. никога не е бил революционер и ми е малко смешно, когато служи като отправна точка по теоретическите въпроси за социалната база на революцията. Казах и съм писал (може би малко преслено), че трагедията на анархизма е в това, че за стотина години от теоретици като Бакунин се стигна до гуруетици от рода на „Ганю Балкански“.

Изброените от Ш. категории, които „имали потенциал“, без изключение принадлежат към дребната буржоазия. Никъде в историята тя не е извършила анархистическа революция. Нейни представители, както и отделни аристократи, са взели участие в Парижката комуна, в Руската или Испанската революции, но само до толкова, доколкото са напускали позициите на дребния собственик или на „благородника“.

Освен това, си струва да се спрем на въпроса за числеността на тези категории. В свръхразвитите страни селяните са на изчезване. В САЩ днес фермерите са по-малко от 3% от активното население. От тях само един процент са конкурентоспособни с ферми над 7000 декара и с по няколко наемни работника. Останалите 2% се поддържат изкуствено със субсидии по политически причини. В Англия те са около 2%. Едва ли е по-голям процентът на останалите три слоя, които е посочил Ш. Или $4 \times 3 = 12\%$, но ние казахме, че анархокомунистическата революция е възможна само като революция на масите или на първо време поне на мнозинството от населението на земята. Дванадесет процента, дори всички да участват в революцията, не стигат за организирането и функционирането на едно анархообщество. Всяко добросъвестно социологическо изследване ще ни покаже кои слоеве и класи образуват необходимото мнозинство. Аз мисля, че „преодоляване на кризата“ *няма да има*. Ако идеята ни днес е „абстрактна“, никои не ни е виновен. Наше задължение е да я напълним с кръв и плът и да я направим разбираема дори за последния лумпен, просяк и клошар. Освен това, точно бедните и „низшите“ (сред които безработните ще стават все по-многобройни) са най-заинтересувани материално, морално и социално от победата на анархокомунистическата революция. Ако не успеем да ги „мо-

билизираме“ за нея, всичко ще бъде изгубено за дълги десетилетия. Но аз съм оптимист, защото считам, че колкото по-ясно, вследствие роботронната революция, се очертават перспективите и алтернативата, пред която се изправя човечеството, толкова повече ще се променя масовото съзнание, ще се умножават търсенията на изход и толкова повече хора ще го намират в нашите идеи, организация, методи и средства на борба за експроприация на експроприаторите и за унищожаване на потискащата ги държава с нейните закони и политика на селективно оцеляване. Трета възможност не съществува.

Създаването на полуанархистически острови

В морето на капитала и държавността е пробвано многократно от идеалисти и утописти в различни страни и времена по различни поводи. Всички подобни опити, сред които най-дълъг живот имаха кибуците в Израел, са завършвали с фиаско поради споменатия факт за несъстоятелността на „строителството на анархизма в една отделно взета страна, село или семейство“. Защото властниците и капиталистите не допускат съществуването на „лоши, заразителни примери“. Затова те разполагат с НАТО за военно смазване на експеримента или си служат с икономически блокади и „санитарни кордони“, за да реинтегрират отскубналото се островче в световната политическа, икономическа, пазарна и финансова система на днешния свят или да го стиснат за гърлото, пускайки му малки глътки въздух, докато го превърнат в карикатура на идеала, за да плашат собствените си еснафи и бедняци, сочейки им какво ги очаква, ако не бъдат послушни.

Създаването на паралелно анархообщество (ПАО) или на контраобщество с комуни, съвети, колективи и т. н. е нетрайно явление, възможно само в революционни ситуации, когато за кратък интервал се е създадо неустойчиво равновесие между силите на революцията и тези на контрареволюцията. Неговото нарушаване поставя ребром острите въпроси *или-или и кой-кого*.

Г. Константинов
(следва)

ТЯХНАТА БОРБА

Неонацизмът в България

и опитите да му се противопоставят

Неонацистките прояви в България се засилват през изминалите години. Инициативите, предприети срещу това явление през последните месеци, се нуждаят от подкрепата на всеки човек от нашето общество.

На 6 юни 2010 г. петима младежи са жестоко пребити в трамвай в София на път за мирен протест срещу незаконното задържане на чужденци в Специалния дом за временно настаняване на чужденци в Бусманци. В следствие на побоя единият от тях претърпява серия операции на лявата ръка, а другият бива настанен в болница с тежки травми по главата. Дни по-късно полицията разкрива извършителите на станало преди две години убийство на момче заради това, че приличало на своите нападатели на гей. Същата седмица, на връщане от концерт няколко ромци са жестоко бити в центъра на София, на метри от президентството, от група скинари. Така, само в рамките на една седмица, ставаме свидетели на три тежки прояви на набира-

щия скорост неонацизм в България.

При това е явно, че неговите последователи не действат от днес. Необезпокоявани от никого, те междувременно са успели да навлязат в публичното и частното пространство около нас по един сигурен начин. В много градове вече е нещо „нормално“ да видиш пречупени кръстове и/или надписи от рода на „Евреите въл“, „Всички турци в масов гроб“, „България над всичко“, „НС“ и др. по улиците, върху надгробни плочи, по стените на училища и религиозни храмове (през ноември 2009 г. например, върху джамията в град Пловдив беше надграскано „Алах е гей“ и „Алах стига досаждай“, придружено от свастики). В центъра на най-големия черноморски град Варна пък могат да се купят порцеланови чаши с образите на Хитлер, нацистки лидери и пречупени кръстове. Открито се разпространява антисемитска и фашистка литература, ксенофобски настроения се пропагандират по неконтролирани от властите интернет страни-

ци (bg.altermedia.info; www.nsaprotiva.com), извършва се продажба на тениски и други атрибути със силно националистически (реваншистки) и/или расистки символи (например „България на три морета“, сочейки времето, когато българската държава е граничела с Черно, Бяло и Адриатическо море, или „88“, числовия знак за Heil Hitler), организират се неонацистки събирания като разрешените от Столична община шествия на организацията „Кръв и чест“, ежегодния Луков марш в памет на симпатизанта на нацистка Германия, министър на войната през 30-те години ген. Луков и др. През септември 2009 г. в общински клуб в град Асеновград се провежда тайна сбирка на неонацисти, маскирана като рок-концерт, където са се проповядвали фашистки идеологии. Списъкът с примерите за неонацистка дейност може да бъде продължен.

Открити поддръжници на неонацистките идеи в България са организацията „Национална съпротива“, „Кръв и чест“, джигени-

ето „БНС-Гвардия“, участвало в парламентарните избори през 2005 и 2009 г., както и наци-скингедовете и агитките на големите футболни отбори (например ултрасите към Левски). В изтекъл по интернет клип се вижда как гори общинар в Стара Загора, заедно с бивш заместник кмет на града, празнува рождения ден на Адолф Хитлер на 20 април (кадрите показват как разрязват торта със свастика, а за тях е окачен портрет на Адолф Хитлер). Партии като „Атака“ и „ВМРО“ от своя страна допълнително подхранват тази тенденция с националистическите си и ксенофобски позиции (наскоро партията ВМРО проведе национална погиска за референдум срещу влизането на Турция в ЕС под надслов „7 милиона българи в ЕС срещу 70 милиона турци“; погиската бе внесена в парламента с 320 000 погиски).

Характерно за неонацисткото течение у нас е желанието да се реабилитира нацизмът като цяло или конкретната пронацистка организация от пе-

риода между двете войни в България (например фашисткия Съюз на българските национални легиони). Водещ е един етнически мотивиран патриотизъм, позоваване на древнобългарско минало в идеален смисъл, отхвърлянето на гражданския политически диалог, характерен за модерността, и търсене на социално и икономическо благо за „народа“. Своите врагове неонацистите днес виждат в лицето на турци (9,4% от населението по данни от 2001 г.), цигани (4,7% от населението), евреи и чужденци. Граждани биват атакувани заради външността им, сексуалната им ориентация, цвѳета на кожата им, етническата им принадлежност или политическите им възгледи. Не на последно място е позоваването на антикомунистическа реторика на фона на цялостното обществено отхвърляне на комунизма – като основна идеологическа линия, но и с цел реабилитиране на нацисти от военния и междувоенния период под формата на обявяването им за ан-

» » » продължава на страница 9

ФРЕНСКИТЕ КОПОИ ОПИВАТ ПОЧВАТА НА ПАРАНОЯТА

Френската традиция на саботажа

» » » продължава от миналия брой

Когато се събудих на следващата сутрин и сляхох на долния етаж, Антоан седеше до масата и довършваше скромна закуска от еспресо и багета с мед и масло местно производство. Поговорихме си малко на кафе. Когато попитах Антоан как определя себе си в политически план, той заговори с привична мъгълост:

„Един мой приятел все се представя за анархист, когато е сред комунисти, а когато е сред анархисти, казва, че е комунист.“ Показа ми фотокопие на флайър, който приятелката му беше изпратила от Лондон. На него имаше снимка от различни полезни уреди: мобилен телефон, кола, цифров фотоапарат, компютър. Текстът над изображението гласеше: „Тероризъм: ако забележите нещо, подайте сигнал.“ Той заяви, че трябва да пише цял ден, като отказа да обясни какво точно, и ми предложи да се разходя из селото. Навън тънък сняг покриваше пустите улици на Тарнак. Някъде лаеше куче. От каменните комини излизаше пушек, а в тесните селски ули-

ки мъждукаха газени фенери. От всяко място в малкото селце се виждаха полузабулените в облаци планини. Отправих се към центъра на селото, привлечен от единственото оживено място тук, но кооперативната кръчма беше празна, с изключение на двамата жители на вид старци, които пиеха сутрешните си чаши вино и играеха на карти. Звънецът на вратата прозвуча, когато влязох в смесения магазин един вход по-нататък. Също както и кръчмата, магазинът с нищо не издаваше своята радикална ориентация – никакви червено-черни знамена, никои с пънкарски гробен зацанди. Вместо това имаше приятна жена на средна възраст. Асортиментът беше подобен на обикновена бакалия в Бруклин: консерви кренвирши, желирани мечета, макарони със сирене и известен брой вина плюс местни сирена, пушени месни деликатеси и ловни принадлежности. Единственото нещо в магазина, което показваше, че той се управлява от млади хора, които пишат лозунги като „Пацифизъм без възможност за изстрел е чисто и просто им-

потентност“, беше стойка с лъскави картички, призоваващи „Погрепете деветимата от Тарнак“, разположена в ъгъла, за туристи като мен, дошли да видят колхоза. На една от картичките имаше снимка на плакат, на който пишеше: „Съпротивлявай се. Престъпвай. Заселвай.“ На друга имаше графити, обозначаващи „Непреклонното плато“. Купих целия комплект за три евро.

В последната част на *Игващият бунт* Невидимия комитет пише: „Целта на комуната е да освободи най-много време за най-голям брой хора.“ С какво наистина се занимават хората в Тарнак, си остава загадка. Повечето, с които се запознах, нямаха редовна работа и се възползваха от френските социални помощи, но не забелязах никои от тях да се е посветил на най-времеите от всички занимания за безработни – висенето в кръчмата или в бакалията и шляенето по улиците. Атмосферата на селото е пропята с осезаемо безпокойство, едно упорито чувство, че тарнакската група пази някаква тайна – укрива престъп-

ници, търгува с човешки органи или съхранява останки от извънземен космически кораб. Кои може да каже? Това безпокойство прониква всичко и прави историята за идеалистите от Тарнак, търсещи живот далеч от западния капитализъм, малко съмнителна. Тъй като в селото не се случваше нищо, реших да се разходя до кооперативното стопанство на групата, намиращо се в малка махала на три километра. С изключение на кучетата, лаещи в далечината, атмосферата на еднолентовия път извън селото излъчваше пълно спокойствие. Горите и планините около Тарнак бяха мистични и странни, изпълнени с ромолящи потоци и каменни постройки, покрити с мъх. Мястото излъчваше живот, сякаш някои пасторален бог беше над него, сякаш това беше последното убежище за магия от древно време. Нямах никакви коли и вървах по средата на пътя. Дългокосместите коне подаваха глава през оградата, за да ги погледя. Малко преди къщата един голдън ретривър изтича към мен и започна да ме води нагоре по хълма към

старата каменна ферма. Блееха няколко дузини агнета. Рауран котак се приседе един към ретривъра и животинският антураж ме поведе към голяма дървена плевня, където двама души, мъж и жена над 30 години, работеха по постройката. Мукулестият красив франкузин пристъпи напред, избърса потта от челото си и ми предложи да се разходя и да разгледам наоколо. Фермата приличаше на обикновена селскостопанска база, каквато човек може да види навсякъде в Съединените щати, но постройките бяха няколко века по-стари. В двора имаше счупени коли и ремаркета. Терасирани насаждения, компост и малка дървена врата оформяха красива зеленчукова леха, но поради някаква неясна причина този малък рай внушаваше умора.

Когато се върнах в къщата, Антоан ми обясни, че съм направил посещението си в „много странен“ момент. „Сега всичко е много странно – въздъхна той. – Начинът, по който разговаряме, начинът, по който се срещаме. Трябва да си поемем гъх. Вероят-

» » » продължава на страница 9

ТЯХНАТА БОРБА

Неонацизмът в България

и опитите да му се противопоставят

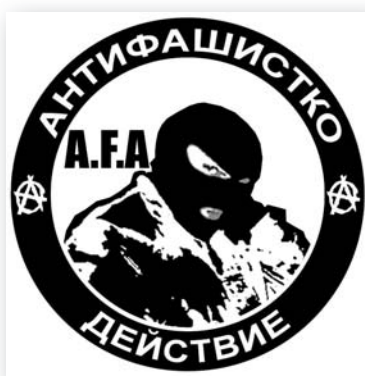
» » продължава от страница 8

тикомунистически патриотични герои.

Съществуват тесни аналогии и връзки между българските неонацисти и техните „съмишленици“ в Европа – било като идейно и външно подражание, било по повод на конкретни съвместни акции. Българите от Национална съпротива (група, отцепила се от БНС, докато Боян Расате беше техен водач) имитират немските „автономни националисти“ както в реториката (копиране на лозунги като „Свободен, Социален, Национален“), така и чисто стилово – свободно облекло, обличане само в черно, когато се ходи по политически събития и пр. Движението „БНС-Гвардия“ е част от „Европейския национален фронт“ – паневропейски съюз на неонацистките политически движения. Сред тях са Deutsches Kollege (Германска колегия), NPD (Националдемократическа партия) и Freier Widerstand (Свободна съпротива), белгийският Vlaams Blok (Фламандски блок), испанската La Falange (Фалан-

га), създадена още от диктатора Франко, френската Garde Franque (Франкска гвардия), румънската Noua Dreapta (Нова десница) и холандският Nationale Alliantie (Национален альянс). На неонацистките шествия често присъстват „гости“ от фашистки организации от Германия, Румъния, Италия, Швейцария.

Причините за зараждането и още повече разрастването на това течение с всички негови особености имат комплексен характер – от наследената, широко застъпена в българското общество етнонационално-етатистка традиция на дефиниране на собствената и чуждата идентичност, през нереализираната цялостна демократизация на общественото пространство през последните 20 години и силно ампутираното икономическо и социално състояние на по-голямата част от населението днес в следствие на местни и глобални икономически процеси до тесни партийно-политически интереси. Към това можем да прибавим и действието

на специфични индивидуални и групови фактори за необходимост от социална принадлежност, себеизявяване и личностна реализация. Особено тревожна последица от действието на всички тези причини е неразпознаването на явленията неонацизъм в България като такова и липсата на конкретна институционална, обществена и индивидуална ответна реакция като цяло.

Обезпокоени от това непознаване, след побоя на 6 юни, правозащитни организации, НПО-та, граждански сдружения и отделни индивиди се обединяват и призовават обществото, медиите и държавата да се взгледат и назоват адекватно този сериозен проблем. Античовешката и ан-

тидемократичната неонацистка идеология и практика трябва да бъдат заклеявани, настояват те.

Съставянето и публичното разпространяване на обща платформа бива последвано от спонтанен флешмоб в центъра на София с блокиране на едно от нейните най-натоварени кръстовища в час-пик. След това е организирана пресконференция по темата с широко обществено участие, последвана от различни изяви по радиото, телевизията и пресата. На 1-ви юли бива проведена акция под надслов „Да почистим стените на омразата“, при която от стените на оградата на едно софийско училище биват отстранени пречупени кръстове и расистки и ксенофобски надписи. Участниците носят медицински облекла и искат символично да покажат, че става въпрос за една обществена болест, която трябва да се излекува.

Някои от положителните резултати от предприетите инициативи се изразяват в желанието на много медии (за първи път) да

наричат неонацизма с истинското му име, а не да го припознават като хулиганска проява. Предстои формалното приемане на Декларация от страна на Народното събрание (макар и в много мека форма) срещу расизма и ксенофобията. Усилено се говори за необходимост от конкретизиране, промяна и най-вече адекватно прилагане на законодателството за престъпления, извършени на етническа, религиозна, политическа основа и на база сексуална ориентация.

Все още обаче тези инициативи не успяват да привлекат много привърженици (поради същите, горезаброени причини, позволяващи „процъфтяването“ на неонацизма). Широк обществен дебат не е разгърнат. Нещо повече, според твърденията на вътрешния министър Цветан Цветанов, на 6 юни се е стигнало до „сблъсък между анархистични леви и десни групировки“. Тези факти показват необходимост от всеобща европейска реакция. Нужни са усилията на всеки един от нас!

<http://bulgaria.indymedia.org>

ФРЕНСКИТЕ КОПОИ ОПИПВАТ ПОЧВАТА НА ПАРАНОЯТА

Френската традиция на саботажа

» » продължава от страница 8

но, ако беше дошъл по друго време, щеше да е по-добре.“ Приятелката на Антоан, Марион – слабичка, любезна френска девойка, се появи и двамата се оттеглиха в другата стая с лаптопа, като, изглежда, им предстоеше тайно обсъждане на някаква статия. Когато се върнаха, отидохме в кръчмата. Марион обясни защо хората се обличат по този начин в Тарнак. „Идентичността е като конфекцията. Отиваш и взимаш от стоката. Да си веган или пънк, или да се обличаш странно е само причина да останеш неактивен и да вършиш каквото и да е. Веганите и пънковете просто се изтягат и си казват „окей съм“ и са напълно доволни от себе си. Това е начин да класифицираш хората в групи по това с кого си струва да общуваш и с кого не, това са един вид повърхностни връзки. Пънкът, с всичките му шипове и гребени е просто начин да бъдеш забелязан от полицията. Нищо не може да ти се размине, ако си пънк.“

Марион обясни, че по отношение на обществени и

политически признаци тя била привърженик на безличното и се свързвала с хората така, както ѝ харесва, а не по идеологичен, идентификационен или социален признак. Твърдо странеше от всякакви идеологии, основани от мъртъвци: марксизъм, бакунизм, ленинизъм. Заявя, че иска да осънове жива идеология между приятели.

„Според мен политиката трябва да е кръвна завета. А не нещо, от което можеш да се откажеш, когато си поускаш.“

След още няколко питиета напазарувахме продукти и няколко бутилки вино от смесения магазин, преди да затвори, и се отправихме в голяма група към къщата на Антоан да сготвим вечеря. Дватамата с Марион продължихме разговора си, докато къцахме чешън за пастата. Заговорихме за Сартр, когото тя просто отмахна като досадна муха.

„Сартр ли? Сартр просто е бил един човек, към когото бойците са се обръщали, когато са искали да публикуват комуники във вестниците. Никои не би арестувал Сартр, а всич-

ки вестници били склонни да публикуват негови текстове, но не и техни, защото те били престъпници. Все пак той допринесъл за делото на радикалите. Но сам никога не извършил нищо истинско. Никога не се е борил.“

Когато я попитах какво е трябвало да върши Сартр, Марион ми се ухили, сякаш бях идиот: „Поддривна дейност.“

На следващата сутрин Антоан ми беше оставил бележка, в която обясняваше, че е излязъл рано, за да отиде на ски поход. Марион предложи да ме вземе от къщата на Антоан следобед и да ме закара до Лимож. Тя пристигна и се качихме в раздрънканото ѝ комби. Задната седалка беше затрупана от празни бутилки и пачки овлажнели черно-бели пропагандни вестници. Марион пушеше като комин, гасейки цигарите си в планина от фасове в пепелника. Не ми каза защо отива в Лимож. Попитах я дали работи. „Да работя ли? – изсмя се тя. – Не и за пари.“

Каза, че се облича като „богата дама“, за да поддържа имиджа си на нормален,

културен индивид при сегашните си посещения на бюрото за безработни.

„Администрацията е по-гадна от полиция – каза тя. – Превръщат това да си безработен в един вид работа. Срещи, семинари, глупости, които трябва да вършиш всяка седмица. Ако ми намерят някоя сканпана работа, аз съм длъжна да я приема.“

По време на главозамайващото пътуване надолу по планинския път от Тарнак, Марион ми обясни всички неща, които исках да знам, но ме беше страх да попитам.

„Гледай – каза тя, – ние сме просто група приятели, а не истински колектив. В този район няма развита икономика, няма работа и бизнес. Повечето къщи са изоставени, а земята е бедна. Повечето хора напускат района да си търсят препитание, а по-късно се връщат. Районът има комунистически корени, защото хората получават образованието си другаде, а по-късно се прибират. Единственият бизнес, за който си струва да се говори тук, е туризъм. След историята с Тарнак започ-

наха да идват много хора. Първо полицията, после медиите. После сеурджиите, които искаха да дойдат, да пият едно кафе и да видят „терористите“. След това се появиха „гъзарите туристи“, които са по-лоши от обикновените туристи. Те обикалят Европа, за да посещават скуотърски бази и колективи, след което се прибират обратно при нормалната си работа и нормалните си съпруги, без да са постигнали нищо. Ние се опитваме да се обвържем с местните хора. Преди пет години някакви пънкари се установили в едно местно село. Кметът бил млад комунист и безплатно им предоставил къща. Те имали сини коси, открито говорели за революция и често организирали шумни пънк концерти, с което гразнели селото. Не установили връзка с местните хора и къщата им изгоряла. Тръгнали си, без да постигнат нищо. Не искаме да бъдем като тях. Опитваме се да правим нещо ново по свой собствен начин.“

(следва)

Аарън Лейк Смит
публикувано в сп. Vice

ФЕЛИЦИЯ ЛАНГЕР:

Газа: най-големият затвор на открито

На 9 август 2010 г. в София се проведе среща с адвокат Фелиция Лангер по повод израелското нападение на хуманитарната флотилия за Палестина. Известната правозащитничка емигрира през 1950 г. в Израел, където се запознава с палестинската трагедия – около 600 разрушени села, 800 000 прогонени от домовете си палестинци. През 1967 г. защитава за първи път палестинци пред израелски военен съд. Свидетел е на окупацията и прогонването на палестинците.

Част от фактите, изнесени от Лангер са, че по данни от израелските архиви 2400 жилища са разрушени, 40% от палестинското население е в затворите, хиляди са подложени на изтезания. Всичко това става в нарушение на така нареченото международното право. В момента израелските колонизатори са около 500 000 души. Около 42% от Западния бряг е окупирани, 80% от водата там отива при израелските заселници, техните села процъфтяват. По граничните пунктове не са редки случаите на недопускане на палестински бременни жени

до лекарска помощ. Към днешна дата повече от половината стена с височина 8 м и планирана дължина 710 км е изградена. Тя изжда палестинската земя и не следва границата.

През 2004 г. Международният съд в Хага обявява стената за незаконна. САЩ налагат вето и решението не се приема.

Противно на тиражираните твърдения Израел до ден днешен е пренебрегнал десетки палестински постъпки за мир. През 1980 г. Израел признава Организацията за освобождение на Палестина и това води до признаването на 22% от земята на палестинците. Според резолюция 242 на Съвета за сигурност на ООН Израел трябва да освободи окупирания палестинска земя.

На срещата на най-високо равнище на Арабската лига в Бейрут през 2002 г. е приета инициатива, подкрепена еднородно от всички 22 арабски страни членки, по силата на която Израел може да бъде законно признат от всички арабски държави в Близкия изток, при положение че освободи окупирания палестински земи.

Според Лангер политиката на САЩ и Европа спрямо е неизменно егностранчища и произраелска. В САЩ се забелязва началото на процес на промяна с критики към политиката на Израел. Все пак Израел получава ежегодно около 3 милиарда долара от САЩ. На глуми САЩ са против заселването на окупирания територии, но в същото време го финансират. Стойността на израелската окупация възлиза на около 9 милиарда долара, а на заселването – около 17 милиарда.

Ивицата Газа с площ 365 кв. км. е вероятно е най-гъсто населеният район на планетата със своите близо 1,5 млн. души население. При напускането на Газа от страна на Израел през 2005 г. множество селища остават разрушени. Лангер нарича Газа най-големият затвор на открито в света – той се контролира изцяло от Израел, а от 4 години е поставен под пълна блокада. Недостатъчното болнично оборудване е причина за разпространението на болести и смъртност поради липса на медицинска помощ. 90% от населението на Газа няма

достъп до чиста вода. За свалянето на блокадата, която е недопустима в „цивилизования свят“, Лангер разчита на силата на общественото мнение, особено на неговото активи-

зиране след кръвопролитното нападение на флотилията, довело до масови протести в подкрепа на Палестина в много страни. •

Жеко Димитров

НАШИТЕ ПРИЯТЕЛИ ПО СВЕТА

Аполитичността – отказ от правото на мнение

В средите на социалните активисти, антифашисти и в пънк-хардкор сцените всичко обикновено започва с аполитичен антирасизъм. В този случай радикализмът на мисленето се подменя с радикализъм на действията – и всичко се свежда до радикален отговор на неонацистките скинове или просто до организирането на антифашистки концерт – естествено без анархисти – никаква политика. Те обаче не искат да разберат, че тази борба е само следствие и колкото и да не се занимаваш с фашизма и с фашистите, те винаги ще се възраждат. Те не се появяват отникъде или просто така. Те се появяват като реакция на социалните условия, които ги заобикалят, а политиците и олигарсите, за да запазят своите позиции, обвиняват през цялото време евреите, имигрантите, малцинствата, „комунистическата зараза“ и т. н.

Този антифашизъм може да сравним с човек със зъбобол, който редовно пие обезболяващи, но не отива на зъболекар. Всичко това приключва, когато оти-

де на лекар и се окаже, че вече е твърде късно – зъбът трябва да се вади и не може да се запази. Същото се отнася и за аполитичните еколози – те се борят срещу изсичането на горите, със замърсяването на околната среда, но малко се замислят за причините за всичко това – свръхпечалбите на капиталистите за сметка на свръхексплоатацията на природата, както и за аполитичния феминизъм (тези феминист(к)и се борят за равен брой места в парламента за жените и мъжете, за равна заплата и т. н., но не се замислят, че неравенство между половете произтича от социалното, икономическото и политическото неравенство, на чиято основа съществуват държавата и капитализмът).

С течение на времето такива хора, виждайки безперспективността на този активизъм, обявяват пълната си аполитичност и прекратяват с активизма, а фашистите, както си ги имаше, така и си остават: горите пак се сечат и т. н. – накратко, светът е все същият. На-

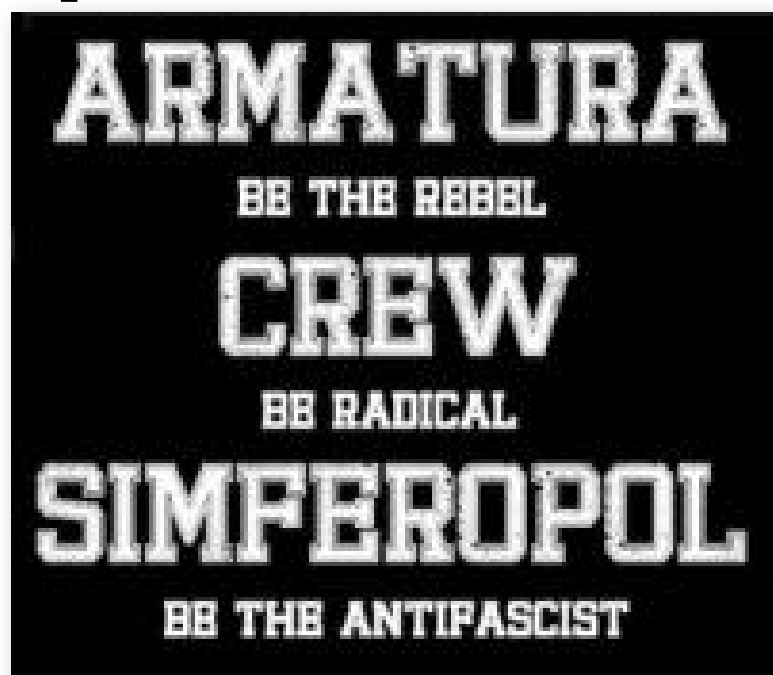
ричайки себе си аполитичен, човек признава: „Аз нямам свое мнение за това, което се случва около мен; аз съм оставен на произвола на властта, на високите цени, на ниските заплати, на произвола на полицията, правете с мен каквото пожелаете“.

За избягване на такива недоразумения ние считаме, че антифашисти, еколози, феминистки и гр. социални активисти са длъжни да се борят както с фашизма, сексизма и екологичната катастрофа, така и с техните корени – сиамските близнаци Държавата-Капитал. •

* * *

P.S. За да разсеем недоразуменията, искаме да заявим, че ние винаги сме били, сме и ще бъдем защитници на прякото действие и радикалния антифашизъм и считаме, че такива методи трябва да бъдат едни от задължителните в борбите, но не и единствените начини за борба, разбира се.

С уважение,
Armatura Crew, Симферопол
avtonom.org
превод LGB

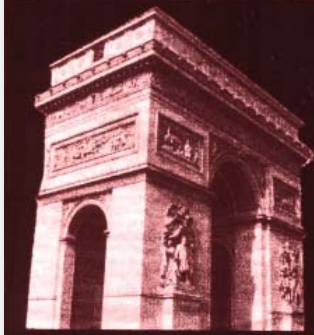

НОВА АНАРХИСТКА КНИГА

Последните Чапая

Никола Тенджерков

ПОСЛЕДНИТЕ ЧАПАЯ

Велико Търново
2010

Никола Тенджерков. Последните Чапая. Издателство ИВИС, Велико Търново, 2010 г. 344 страници.

Заглавието на книгата е взето от едноименната статия на автора, в която сравнява болшевишките обитатели на Кремъл с изчезващото южноамериканско племе Чапая (Чипая).

Роденият през 1923 г. в с. Самоводене, Великотърновско анархист Никола Тенджерков емигрира през 1957 г. в Гърция и по-късно – във Франция, където издава списание „Изток“ от 1975 до 1990 г.

Освен статиите на автора по актуални за времето си и анархистически теми, книгата включва и текстове на П. Митев, Т. Митев, Н. Чорбаджиев, И. Христов, П. Семерджиев, Р. Узунова, Г. Марков и други, които представят на читателя възгледите на българската политическа емиграция в Западна Европа през последната четвърт на 20 век. •

СМ

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.10.1931 г. в гр. Хасково под редакцията на Делчо Василев (Игнес) излиза анархисткият литературен вестник „Идеи“.
- На 07.10.1900 г. в с. Горски извор, Хасковско е роден Митю Ганев Атанасов (Орманов), сформирал през 1921 г. първата анархистка чета в България (Първа хасковска анархистка чета) и втората Хасковска анархистка чета „Христо Ботев“.
- На 07.10.1971 г. в гр. Перник почива анархистът Димитър Василев Стоянов, прекарал дълги години във фашистките и болшевишките концлагери и затвори.
- На 09.10.1875 г. умира френският социалист-утопист Шарл Фурие.
- На 10.10.1989 г. е създаден Чехословашкият анархистки съюз (ЧАС), продължител на ЧАФ.
- На 11.10.1864 г. в Лондон е създаден Първият Интернационал.
- На 12.10.1996 г. в гр. София умира известният анархист Георги Хаджиев, емигрант във Франция, участник в Испанската революция 1936-1939 г., автор на много книги върху анархистките идеи.
- На 12.10.2003 г. в гр. Копривица почива анархистката Мария Лукова Желязкова, преминала през болшевишките концлагери „Ножарево“ и „Белене“.
- На 13.10.1909 г. е убит от иезуитите испанският педагог и безвластник Франциско Ферер – основателят на модерното училище в Барселона.
- На 15.10.1919 г. в гр. София под редакцията на Петър Урумов излиза ученическото анархистко списание „Ученическа пробуда“.
- На 17.10.1897 г. в гр. Хасково е роден анархистът Жеко Георгиев.
- На 17.10.1901 г. в гр. Ловеч е роден известният анархосиндикалист Пано Василев.
- На 20.10.1934 г. в гр. София под редакцията на Георги Жечев започва да излиза последната година на анархосиндикалисткия вестник „Мисъл и воля“.
- На 24.10.1897 г. е роден Петър Канев Букурещкиев, четник в анархистката чета „Братя Бълхови“ и редактор на речника за свободно устройство на живота.
- На 25.10.1925 г. в с. Крайници, Дупнишко е роден анархистът Димитър Петров Биволев, прекарал дълги години в болшевишките затвори в Шумен, Ловеч и Плевен.
- На 26.10.1894 г. в с. Косарка, Габровско е роден анархистът Гено Пенев Даскалов, преминал през фашистките и болшевишките душигубки.

era
радиопредаване за свободен живот

era.a-bg.net

**ЕВОЛЮЦИЯ,
РЕВОЛЮЦИЯ,
АНАРХИЯ –
предаване
за свободен
живот**

Екипът поднася „малки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по тестовото радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуете записа от него. •

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага следните заглавия на анархистка литература на достъпни цени:

КНИГИ:	
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1 лв
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	1 лв
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1 лв
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1 лв
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1 лв
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1 лв
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3 лв
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5 лв
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3 лв
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	5 лв
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	5 лв
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	5 лв
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5 лв
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв
23. Един проект за социална революция – ФАФ	2 лв
24. Спомени – Стоян Цолов	5 лв
25. Статии – Георги Божилов	10 лв
26. Христо Ботев – Евзений Волков	5 лв
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв
31. Последните Чапая – Никола Тенджерков	5 лв
32. Достоевски живот – Трифон Терзийски	4 лв
БРОШУРИ:	
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50 лв
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50 лв
3. Що е анархизъм?	0,50 лв
4. Отговор на една въпроса – С. Фор	0,50 лв
5. За общината	0,50 лв
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв
8. Килифарево народно въстание и килифаревска чета	1 лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4, тел. 076-631 388.**

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Василка Георгиева, Перник	5 лв
2. Стефан Георгиев, Перник	5 лв
3. Александър Наков, Перник	10 лв
4. Станчо Кърпаров, Бъта	10 лв
5. Желязко Грънчаров, Малко Търново	100 лв
6. Антон Николов, Благоевград	110 лв
7. Георги Константинов, София	100 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б О Б Б А Д, К Л О Н П Е Р Н И К

Ф А Б Б Л А Г О Д А Р И З А О К А З А Н А Т А П О Д К Р Е П А !

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.a-bg.net
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор
предпечатна подготовка
печатА. Ванчев
Свободна мисъл
Воленпринт

АБОНАМЕНТ 2010

Драги читатели,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталожен номер
649